

Reima Lihavainen 28.8.2011 Jos maailma olisi yhtä yksinkertainen, kuin ihminen itse, se olisi parempi. Vaan kun ei ole! Ihminen joka turvautuu lapselliseen maailmankuvaansa, ei ole onnellinen. Oma pieni ympyrä, jonka näkee turvapaikkana ympäröivältä pahalta, ei anna suojaa vaan valhetta. Miten mitään voi ymmärtää kun ei näe todellisuutta, moninaisuuden yhteensattumaa kaikki. Aina vika on toisissa, kun itse tekee kaiken oikein, tervetuloa helvettiin. Peilikuva sirpaileissa lattialla, kaikki hajoaa ja lopulta katoaa. Meillä on vain tämä hetki, turha valittaa, olisiko helpompi yrittää rakastaa. Ainoastaan haukkumalla toisia ei voi osoittaa muuta kuin, että ei itse osaa ja on vain kateellinen. Kukaan ei ole haukkumalla oppinut mitään. Opiminen vaatii kunnioitusta itseä ja muita kohtaan, vain tekemällä ja harjoittelulla voi kehittyä. Taito on muutakin kuin tekniikkaa ja se pätee niin rakkaudessa kuin taiteessakin! Sinä lyöt sitä joka pyytää apua. Kello käy ja aika kuluu, sinä tiedät odottaa. Lopulta omalla aseellasi tuhoat itsesi. Aika kuluu ja yksinäisyys on ainoa ystäväsi. Tekosi kostautuvat, ympäri mennään ja yhteen tullaan. Ennen varauduttiin talven varalle kesällä. Nykyään eletään luotolla. Ylisuuria kuvitelmia. Maa jalkojen alla poltta vaikkei kuumuutta näy, jalat juoksevat kaiken aikaa ilman päämäärää.